

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk
regel.

TONGEREN, DEN 2 APRIL.

De rechterlijke benoemingen.

De lezers van den *Postrijder* weten sedert lang op welke wijze hedendaags de tribunaal zamengesteld worden. Wie niet een platte lijfknecht van het liberaal ministerie wil worden, kan verzekerd zijn dat er voor hem geene plaats aan de krib van den Staat is. Wie getrouw wil blijven aan de katholieke grond stelsels, wie zijn geweten niet wil verkoopen om een plaatsje te krijgen, wie een vrije en onafhankelijke burger wil blijven die heeft niets van het liberaal gouvernement te verwachten. De plaatsen zijn voor die onzenuwde slaven die hunnen wil in de handen van eenen minister afdanken, hunne waardigheid verza ken en onderdanige dienaars hun meesters worden.

Deze uitsluiting der katholieke burgers uit alle bedieningen is bijzonder wraakroepend in de benoemingen van rechters en andere ambtenaren der tribunaal. Er is veel te vreezen dat een rechter, die zijne plaats be komen heeft enkel omdat hij een liberale haan is, niets anders dan een politieke amb tenaar zal zijn. De belangen der burgers zul len niet meer onpartijdig behandeld worden en de politieke rechter zal zich te vreden stellen met vonnissen af te kappen die aan het gouvernement zullen behagen, al moest ook hier en daar een katholieke onrecht gedaan worden.

In de kamer hebben verscheidene katholieke redenaars deze week dit misbruik met den vinger aangewezen. Ziehier hoe M. Wasseige onder andere zich uitgedrukt heeft:

De heer WASSEIGE — Het budget van justitie is door de oppositie in de Kamer en den Senaat sedert verscheidene jaren met algemeene stem men verstooten geworden. De reden dier be tooging zijn genoeg gekend. Het is uit dit departement, dat de wetten gekomen zijn, die ons 't meest gekrenkt hebben, de verbeuring der stu diebeurzen de oppositiestelling der magistraten. Eene andere ernstige beweegreden zijn de rech terlijke benoemingen dezer laatste jaren.

Niet meer dan verleden jaar kunnen wij thans dit budget stemmen.

Onze griev en zijn niet verminderd, integendeel. Men had kunnen gematigheid verwachten, na de transactie betrekkelijk de wet op het tijdelijke der eerdiensten. Het is niet zoo geweest.

Wat de lijdadige stichtingen betreft, de rechts leer van het justitiedepartement is in die zaak nog duidelijker gezien geweest. Men heeft de manier om testamenten te hermaken, verbeterd. Schier elken dag kondigt de *Monteur* besluiten af, die dit bewijzen.

DE VADERVLOEK.

LOSSE BLADEN UIT L. MUHLBACH'S WERK
BENJOWSKY.

(Vervolg.)

— Het is u bewilligd en wel dadelijk, riep de keizerin. Ge zijt vrij, ge kunt des herogaan!

— Majesteit, ik heb mijne keizerin lange jaren trouw en ieverig gediend, zegde de gene raal plechtig. Mag ik nu hiervoor eene gunst verzoeken?

— Spreek, riep de keizerin, zoo het in mijne macht is zal ik ze u verleen.

— Majesteit, ik verzoek dat mijn adjudant, graaf Moritz von Benjowsky, uit het arrest worde ontslagen, waarin hij om mijne wille gekomen is.

— Ik bewillig uw verzoek, riep Maria-Theresia. Ik schenk Benjowsky niet alleen zijne vrijheid maar ik schenk hem ook zijn ontslag. Hij is een zoo getrouw adjudant van zijnen generaal, dat hij hem natuurlijk ook in zijn rustenden stand zal willen volgen. Ge kunt hem gaan halen en hem zijne vrijheid en zijn ontslag aankondigen.

— Ik dank u majesteit, antwoordde Nadasy, en nadat hij de keizerin eerbiedig gegroet had, wendde hij zich af om de zaal te verlaten.

Eene hand legde zich op zijnen schouder en eene stem fluisterde haastig en zacht:

— Laat mij u nog een woord zeggen, gene raal, voor dat ge heengaat.

Het was de hertog Karel van Lotharingen, die deze woorden gesproken had, en nu met vriendelijken blik en een zachten glimlach den generaal toeknikte.

— Uw hoogheid wil mij spreken? vroeg Nadasy verbaasd. Mag ik er u opmerkzaam op

Deze strekking om den wil des bezetters te veranderen is geschaamd geworden door eenen grooten schrijver namelijk de Lamennais (Spreker leest eenen artikel van dien schrijver over het bedoelde punt) Deze strenge kritiek kon hier heden volkomen toegepast worden.

Van zoo haast er clericalisme in 't spel is, houdt de heer Bara zich bezig met de kleinste dingen. Een feit, in de provincie voorgevallen, welke ik hier vertegenwoordig, zal het bewijzen. Er was questie van een weezengesticht, dat men te Namen wilde oprichten op den boulevard, dien men Frère Orban geheeten heeft, maar dien het volk, in zijne dankbaarheid, hardnekkig noemen blijft: « Boulevard der H. Maagd » (*Gelach*).

Welnu, ten spijte van al de protesten tegen de ongezondheid der ontworpen plaats, heeft de minister het derwijze aan boord gelegd, dat het gesticht op den bedoelden boulevard tot stand kwam, en dit alleen, om te behagen aan zijne vrienden van de vroegere meerderheid des Namenschen raads.

Ik kom thans aan de benoemingen, zoo dikwijls hier en in de dagbladen gelaakt. Men heeft de Belgische magistratuur, tot heden zoo gebiedig, tot politiek corps willen maken. Ik zal in geene bijzonderheden treden, maar u alleen een tafereel van 't geheel doen zien; gij zult er een gansch stelsel in vinden, voor iedere benoeming toegepast. Ik heb de benoemingen verdeeld in drie reeksen: liberalen, katholieken en twijfelachtigen. Het is mij niet moeilijk geweest mij in te lichten, want de meeste benoemingen, door den heer Bara gedaan, hebben eene duidelijke kleur. Ik spreek van een arrondissement, dat ik ken, dat van Namen, en, ik zal alleen de liberalen noemen.

(De redenaar somt de verschillende benoemingen op, sedert 1867 in 't arrondissement Namen ge daan, en aan liberale kandidaten verleend.)

Eene dezer laatste benoemingen vooral, gaat spreker voort, heeft iedereen door verbaasdheid getroffen, katholieken en liberalen. Het is die van den heer Dethy, jonge advocaat, die notaris is benoemd geweest, niettegenstaande de talrijke mededingers, welke ernstige titelen hadden doen gelden om de plaats te bekomen.

In 't arrondissement Luik zijn er, op 163 benoemingen, 127 liberalen, 17 katholieke en 19 twijfelachtige, dus 15 t. h. Voor de notarissen is deze verhouding 23 t. h.

In 't arrondissement Brussel zijn er 165 benoemingen geweest, op 114 liberalen waren er 20 katholieke, of 17 t. h.

In 't arrondissement Gent is de verhouding 4 t. h. voor de magistratuur, en 10 t. h. voor het notariaat.

Dit zijn de groote lijnen, en ik zal in geene bijzonderheden treden, gelijk ik evenwel zou kunnen doen. Er zijn arrondissementen, dat van Oud-naar-le b. v., waar geen enkele katholiek is benoemd geworden sedert 1867! Dit zijn feiten, die welsprekend zijn!

maken, dat ik in ongenade ben, en de keizerin op mij vertoond is?

— Dat weet ik, en juist daarom wil ik *hier* met u spreken. Zoo ge in genade waart, zou ik u heden avond in alle stilte bezocht en medegedeld hebben wat ik u te zeggen heb; maar daar hare majesteit op u vergramd is, en wel om mijne wille, ben ik verplicht u voldoening te geven. Ik wensch dat iedereen zie, hoe ik u vereer en hoogacht. Heb dus de goedheid, generaal, mij in de zaal te volgen.

De hertog liet hem geenen tijd om te antwoor den, maar ging haastig naar het midden der zaal, terwijl hij zich omwende en met lu de stem zegde: Kom, mijn beste generaal Nadasy.

Juist onder de grootelichtkroon bleef de hertog staan en nadat hij een haastigen blik door de zaal had geslagen, wendde hij zich glimlachend tot generaal Nadasy.

— Zie slechts, fluisterde hij, de geheele wereld is verbaasd over ons, zelfs mijne keizerlijke schoonzuster richt juist haar schoon gezicht op ons, en haar gelaat wordt verduisterd. Stoor er u niet aan, maar hoor, wat ik u te zeggen heb.

— Keizerlijke hoogheid, ik luister, zegde Nadasy huigende.

De hertog legde zijne rechterhand op den schouder van den generaal en aanschouwde hem met een eerbiedigen blik.

— Ten eerste, mijn beste generaal, zegde hij zacht en diep ademend, ten eerste moet ik u om vergeving verzoeken. Dat ik dit woord uitspreek, is een boete, welke ik mij heb opgelegd en die, ik verzeke 't u, mij niet licht valt. Ik had beter gedaan u wen raad aan te nemen en in het legerkamp van Breslau te blijven; maar gedane diagen zijn niet te veranderen, en ik onderwerp mij aan mijn lot. Ten tweede wil ik u iets zeggen dat tot hertoe nog niemand weet, zelfs mijn broeder Frans niet. De keizerin wil mij voor den

Men zal de aanbiedingen van magistraten doen gebel. Maar heeft men den provincieraad van Luik geenen kandidaat zien weigeren, aan geboden door het Beroepshof dier stad, omdat die kandidaat katholiek was?

De kamers der notarissen hebben geprotesteerd tegen de notariële benoemingen en tegen de minachting, met welke men hunne aanbiedingen aanvaardde.

Ziedaar, Mijnheeren, feiten, die een geheel stelsel aanduiden. Om dit stelsel toe te passen, wat al misbruiken, wat al onrechtvaardigheden gepleegd!

Ik zal niet spreken van de benoeming des hee ren Namèche, noch van de benoemingen van eenen *pearts* als bijvoeglijk rechter te Lessen? (*Gelach*).

En wat de twijfelachtige kandidaten betreft, zij durven hunne denkwijze niet doen kennen; wij zijn die karakterverlaging verschuldigd aan den heer Justitie-minister, die er verantwoordelijk over is.

Dit alles bewijst dan, dat men onze magistra tur heeft willen liberaliseeren. En in tegen woordigheid van dergelijken toestand zal een deel des lands er toe gebracht worden om de magistratuur te verdenken. Dit is, ja! betreurlijk, en dit zal weldra zonder hulpmiddel zijn, zoo de heer Bara niet afziet van zijn ellendig stelsel.

Aldus, zoo de heer Bara een goed liberaal minister is, is het geen nationaal minister, en hij zal altijd een biorderpaal zijn om de twee groote denkwijzen, welke het land verdeelen, bijeen te brengen. Die toenadering acht ik wenschelijk in 't belang des lands en zie daar, waarom ik het als eenen plicht beschouw van elken goeden burger, den heer Bara van zijnen zetel te werpen. Ik noodig dus al mijne politieke vrienden uit, heden, als in de voorgaande jaren, het budget van justitie te verwerpen. (*Goelkeuring*.)

De Koningin der Nederlanden.

Sedert 1850 bestond er weinig betrekking tus sen het hof der Nederlanden en dat van België; tijdens Willem II, was die betrekking zelfs blijkbaar afgesneden; 't is slechts sedert Koning Willem III, dat er eenige toenadering tus sen de beide dynastien is ontstaan. De graaf van Vlaanderen is eens, voor een oog en blik, de grenzen over gestoken en had het Loo bezocht; de beide Koningen Willem III en Leopold I hadden elkander te Luik ontmoet; verder werd er wel gesproken van een bezoek te Brussel, later van een bezoek in den Haag, maar dat alles viel in 't water — kortom, eenige personen aan het hof boudeerden nog, zoo het scheen, toen de twee volkeren, dank aan de Vlamingen en vooral aan hunne schrijvers, reeds lang verbroederd hadden.

veldtocht der arnstaande lente weder het opper bevel over 't leger toevertrouwen. Gij hebt dit behoort niet waar?

— Ja, ik heb het gehoord, keizerlijke hoogheid.

— Maar ik zal het opperbevel niet weder aanverden.

— Hoe, wil uwe keizerlijke hoogheid, ...

— Het leger verlaten, voor altijd verlaten, en naar mijn stadhouderschap te Brussel weder keeren; ja, dat wil ik. Het ongeluk heeft tot hertoe mij zoozeer vervolgd, dat ik er voor moet wijken en de vlucht moet nemen. Beschuldig mij daarom niet van lalhartigheid, want ik geloof mij zelve te kunnen zeggen dat ik een dapper soldaat ben, maar tegen het ongeluk strijdt zelfs de dapperste te vergeefs. En behoort misschien voor mij meer moed om af te treden en mijnen post meer te leggen, dan te blijven en mij er de eer van te laten welgevallen. Ik wil niet dat het ongeluk, 't welk mij vervolgt, ook het leger treffe, dat ik zal aanvoeren. Slechtere generaals dan ik hebben veldslagen gewonnen, betere hebben ze verloren, dat is mijn troost. Ik offer mijne eerezaak aan het algemeen belang, en tred af. Bred's morgen vertrek ik naar Brussel (1). Zult ge er nu nog bij volhardden uw ontslag te begeeren, of wilt ge het herroepen? Ik bied u mijne hulp aan, ik zal met de keizerin spreken en uw n terugkeer, bij het leger bevoornden.

— Ik dank u, keizerlijke hoogheid, antwoorde Nadasy bewogen. Mijn besluit is onherroepelijk, ik tred af.

— Maar het leger heeft u noodig. Ge zijt een wijs en omzichtige generaal, en geloof mij, wij hebben geen overvloed aan zulke personen.

— Maar ook geen gebrek, hoogheid, en de

Deze week heeft er andermaal eene bijeen komst te Brussel plaats gehad, die vruchten dragen zal en wij hebben meer dan ooit de hoop, dat 't oogenblik niet verre meer verwij derd is, wanneer het vlaamsche land een bezoek van Willem III zal mogen toeluechen, zoo als Leopold II in Nederland zelf zich zal gaan overtuigen, dat de dagen van drift en gisting ook daâr geen spoor hebben achterge laten.

H. M. de Koningin kwam, langs Calais, uit Engeland; ofschoon zij *incognito* reisde, waren hooge personen afgezonden om de vorstin aan de grenzen te ontvangen. Ook de nederlandsche gezant, baron Gericke van Herwynen, met zijne gemalin, was de Koningin te gemoet gereisd. Ten 12 u. 45 m. kwam de trein te Brussel aan. H. M. bevonden zich aan de zuidstation, om H. M. te ontvangen. De receptie duurde kort, maar droeg den stempel van innigheid en hartelijkheid. Aan den arm des Konings, terwijl de Koningin der Belgen aan de rechterzij der Nederlandsche vorstin ging, werd H. M. naar het gala rijtuig geleid.

De Koningin der Nederlanden droeg een donkerkleurig reiskleed; Koning Leopold, even als de grootmaarschalk van het hof, waren in burgerkleding; onze Koningin had een zeer eenvoudige toilette.

Na plaats genomen te hebben in de konink lijke rijtuigen, begaf de stoet, uit verschillende rijtuigen bestaande, zich naar het paleis, waar H. M. door den graaf en de gravin van Vlaanderen werden ontvangen.

Ten 2 ure had het intime dejeuner plaats in het paleis, ter eere der Nederlandsche Koningin, die omstreeks half 4 ure, met den noorderspoorweg de reis voortzette om naar den Haag terug te keeren. Tot aan de grenzen werd H. M. vergezeld door eenige hooge beambten van het hof.

De Koningin der Nederlanden is eene prinses van Wurtemberg en weinige Koninginnen zouden op zoo veel populariteit kunnen roemen, als zij in hare staten geniet. Schoon eene Duitsche, spreekt H. M. het nederlandsch om eene geboren Hollandsche afgunstig te maken; overigens de Koningin spreekt een aantal talen met eene buitengewone zuiverheid. Kunsten, letteren en wetenschappen zijn haar lief, en zij weet ze ook vorstelijk aan te moedigen. Haar bezoek aan het hof zal, wij twijfelen er niet aan, een goeden indruk achterlaten en bijdragen tot nadere bezoeken. De twee landen zijn in onze dagen, met te veel ijzeren armen aan elkander gestrengeld, dan dat de Koningen niet volledig en op hunne beurt in die ver broedering zouden deelen.

behoefte en noodzakelijkheid zullen nieuwe be kwaamheden te voorschijn roepen en nieuwe talenten bevorderen, als — de veldmaarschalk dit vergunt! Ik ben hem in den weg, en trek mij terug.

— Ge gaat dus niet om mijne wille!

— Neen, keizerlijke hoogheid, niet om uwent wille.

— En wij scheiden als vrienden?

— Als vrienden, hoogheid.

— Geef mij uwe hand Moge 't u welgaan en 't u nooit berouwen u in de eenzaamheid terug getrokken te hebben.

— Keizerlijke hoogheid, mijne echtgenoot zal deze eenzaamheid niet mijn deelen; ik zal dus gelukkig zijn!

Zij reikten elkander nogmaals de hand, toen keerde de hertog tot zijne schoonzuster terug, en generaal Nadasy verliet de keizerlijke audien tiazaal met het vaste voorneemen ze nooit weder te betreden (1).

Aan de hoofdwaacht, waarheen Nadasy zich terstond begaf, was reeds van wege keizer Frans het bevel aangekomen, graaf Benjowsky uit zijn arrest te ontslaan, zoodra generaal von Nadasy komen zou om hem te balen, zoodat men geene zwarigheid maakte, toen Nadasy verlangde tot den arrestant gevoerd te worden.

— Ik breng u de vrijheid, riep hij, het vertrek binnentredende, waar Benjowsky zich bevond. Maar kom eerst aan mijn bart, mijn vriend, en ontang mijnen dank! Gij hebt uw woord ge houden, gij hebt dapper voor mij gestreden en mijne eer verdedigd. En zoo ik dit anders niet wist, zou de plaats, waar ik u vindt, het mij zeg-

(1) Dit deed Karel van Lotharingen inderdaad. Hij keerde terug naar Brussel en legde zijnen post van opperbevelhebber voor altijd neder.

(1) Generaal Nadasy voerde dit besluit uit. Hij begaf zich naar zijne landgoederen in Hongarije en nam geen deel meer aan de veldtochten van het postarijksche leger.